



SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

27. LEDNA 2019

Z obsahu:

O Otčenáši - Jádro horského kázání

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 2. ledna 2019,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Blahoslavený Jiří Matulewicz

Libor Rösner
- strana 4 -

Křtiny - otisk Jana Blažeje Santiniho

Petr Bobek
- strana 6 -

Svatý Simeon a Anna

- strana 9 -

Neporušené tělo

sv. Simeona
- strana 10 -

Moje cesta s Bohem

V klášteře Božího
Milosrdenství v Nových
Hradech složily svůj
slavnostní slib tři
apoštolské sestry:
sr. Rafka z Čech,
sr. Zélie z Německa
a sr. Anastasia z Jižní
Koreje
- strana 11 -

Vizionář: Tajemství zjevení

v Tre Fontane (40)

Saverio Gaeta
- strana 13 -



O Otčenáši – Jádru horského kázání

Katecheze papeže Františka při generální audienci 2. ledna 2019, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den, ... také šťastný nový rok! Pokračujeme v našich katechezích o Otčenáši ve světle tajemství Narození Páně, které jsme slavili nedávno.

Matoušovo evangelium řadí text Otčenáše na strategické místo, doprostřed horského kázání (srov. 6,9–13). Pozorujme nejprve tuto scénu: Ježíš vystupuje na horu nedaleko jezera, usedá a bezprostředně okolo něho jsou ti nejdůvěrnější učedníci a potom velký zástup lidí bezejmenných tvář. Tomuto nesourodému shromáždění je poprvé předán Otčenáš.

Toto zařazení, jak jsem řekl, je velice příznačné, protože do tohoto dlouhého proslovu, zvaného „horské kázání (Mt 5,1–7,27), Ježíš vměstnal zásadní aspekty svého učení. Uvozují ho jako slavnostně zdobená klenba blahoslavenství. Ježíš oblažuje celé kategorie lidí své, ale i naší doby, kteří nebyli příliš zohledňováni. Blahoslavení chudí, tiší, milosrdní, pokorného srdce... Toto je revoluce evangelia. Kde je evangelium, tam je revoluce. Evangelium nenechává klidným, pobízí a je revoluční. Všichni lidé schopní lásky, tvůrci pokoje, kteří byli až dosud

odsunuti na okraj dějin, jsou nyní budovateli Božího království. Jako kdyby Ježíš říkal: kupředu vy, kteří nosíte v srdci tajemství Boha, jenž zjevil svoji všemohoucnost v lásce a v odpuštění!

Z této vstupní brány, která převrací dějinné hodnoty, plyne novost evangelia. Zákon nemá být zrušen, nýbrž potřebuje novou interpretaci, která mu dá jeho původní smysl. Pokud má člověk dobré srdce, ochotné k lásce, pak chápe, že každé Boží slovo se musí vtělit do posledních důsledků. Láska nemá hranice. Ve zcela

Pokračování na str. 5

Co je naší životní silou? Nebo lépe: Kdo je nám posilou? Rodiče, manžel, manželka, děti, řeholní či kněžské společenství, lidé ve farnosti... Kam se vytratil Bůh? „Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě,“ je známý výrok sv. Augustina v jeho *Vyznání*. Lidské opory, máme-li je, jsou nepochybně důležité a potěšující. Avšak – naše duše bude strádat, dokud nenajde toho, kdo ji stvořil. V minulém čísle jsme o tom rozjímali hlouběji... Ano, bez Boha si ce jsme schopni dělat kdeco, ale jaký to má smysl? Obvykle dříve či později zjistíme, že takové dílo nás nenaplnuje pravým štěstím a že jsme je mohli ve spolupráci s Trojediným Bohem vykonat mnohem lépe, účinněji a s větším užitekem pro sebe i pro druhé. Kdo nezkusil, nemusí uvěřit...

V sobotu 2. února budeme slavit nejen svátek Uvedení Páně do chrámu, ale je to také Den zasvěceného života. V době, která mediálně není nakloněna životu v ústraní, bychom měli jako věrní Ježíšovi učedníci o to více prožívat v modlitbách onu skutečnost úplného odevzdání se do Božích rukou bez výhrad, jak slavnostně slibují Bohu zasvěcené osoby. Ostatně, je velmi důležité a potřebné modlit se i za správné rozlišování povolání, zvláště máme-li někoho konkrétního ve svém okolí. Ve vyprávění

Editorial

o své cestě k zasvěcení se Bohu o tom svědčí i sestra Raška. (str. 11–12) A je nezbytně nutné modlit se i za vytrvání zasvěcených osob ve slibech, které Bohu daly. Vždyť ďábel je jistě zkouší více než kohokoliv jiného. A jestliže se ony modlí i za nás a často přináší i oběti, neměli bychom my je podpořit v jejich duchovním boji svojí modlitbou? Vždyť svolávat Boží pomoc a požehnání pro jakéhokoliv člověka je největší dar, jaký druhému můžeme dát. Také v tom lze hledat jednu z příčin tzv. krize duchovního povolání – křesťané nemají čas nebo zapomínají se modlit na tyto úmysly. To není zrovna nejlepší vysvědčení duchovního života... Máme-li upřímnou starost o spásu duše své i druhých lidí, mělo by být jaksi samozřejmé, že bez osob zasvěcených Bohu, žijících vědomě a věrně vždy a všude jen pro Boží věc, je cesta ke spáse podstatně ztížená, ne-li nemožná.

Při představení Dítěte Ježíše v jeruzalémském chrámě nám před očima vystupuje krásný obraz právě onoho významu lidí, kteří jsou plni Božího Ducha, protože mu neustále naslouchají a žijí v Boží přítomnosti. Jak svatý Simeon, tak i prorokyně Anna (str. 9),

jsouce vedeni Božím Duchem, přistupují k Ježíši a svědčí o jeho Božském původu. Tuto milost nadpřirozeného poznání obvykle nedostává ten, kdo je společensky vysoko postavený (zde členové velerady) a je plný pýchy a zaslíbenosti, nýbrž člověk tichý, pokorného srdce, věrný Bohu (a tady už i bez ohledu na postavení ve společnosti).

Co z toho plyne pro nás? Především: Modleme se na zmíněné úmysly, a nejen jeden den v roce! Každý vymodlený člověk zasvěcený Bohu je pak také jeho prvotřídním nástrojem pro dílo spásy. Tak se rozmnoží Boží milost, jež chce s námi spolupracovat. A dále: Konejme s radostí a s upřímností srdce to, co dělali ti, kdo nás již předešli do nebeského království: ve všem hledejme Boha, všechno konejme k jeho větší cti a slávě, do všeho vnášeje Božího Ducha. Tak jako to mimořádným způsobem dělal kupříkladu bl. Jiří Matulewicz. (str. 4–5) Bude-li Trojediný Bůh na prvním místě našeho hodnotového žebříčku a budeme-li v něm jako v prvním hledat sílu a odpovědi na otázky svého života, bude také naše duše šťastná a radostná. Bude totiž pokojně v sebeodevzdání prodlévat v Boží přítomnosti. Kdo to jednou okusil, nepotřebuje hledat více, jen setrvat...

Daniel Dehner

Po křtu v Jordáně, čtyřicetiden-
ní přípravě v modlitbě a postu
a vítězném střetu se svým Pro-
tivníkem nastupuje Je-
žíš ke svému veřejné-
mu působení. Činí tak
v síle Ducha, který je
jeho světlem a vůd-
cem ve stopách Ot-
covy vůle. I ty se svěř
Duchu Svatému a dej
se vést jeho milostí a moudrostí. Dnes tě
zavede na setkání s Pánem do synagogy
v Nazaretě.

Ježíš v tomto městečku vyrůstal, žil
a pracoval skrytě celé desítky let. Nyní
se vrací na místa svého mládí s novým po-
sláním. Ne náhodou chce právě zde slav-
nostně vyhlásit, že již vystupuje ve zce-
la jiné roli, než v jaké ho doposud znali.
Uvědom si lépe než Ježíšovi rodáci, jak
veliký je to čas, který právě nastává. Ví-
ce než půl tisíciletí čekal vyvolený národ
toužebně na naplnění toho, co předpově-
děl prorok. Bůh dnes věrně splní, co slí-
bil: *Pomazal svého Vyvoleného, posílá ho,
aby všem ubohým přinesl radostnou zvěst.*
Je tedy určena i tobě.

Budou však jeho posluchači schopni
rozpoznat jeho nové poslání a přijmou je-
ho poselství? Oznamuje zajatcům *propuš-
tění*. Ale co když si zvykli na své zajetí,
když se v něm zabydleli, a dokonce v něm
našli zalíbení a nijak už netouží po svém
propuštění? Chce vrátit slepým zrak. Ale
co s takovými, kteří se smířili se slepotou
a libují si ve svých temnotách? Jak uvítá-
jí *zdeptání svobodu*, po které už netouží?
Nejtěžším neduhem je netečnost k vlastní
duchovní nouzi a spokojenost se stavem,
i když je to stav vnitřní bídy a smrtelné ne-
moci. A přece Pán přišel vyhlásit *milosti-
vé léto Hospodinovo* i takovým ubožákům.

Děkuj mu upřímně za jeho dobrotivost,
která se sklání i k těm, kteří po ní netou-
ží, děkuj mu za dary, které přináší, a to
i za ty, kteří o ně neprosí, protože *Bůh je
veliký a mocný a zachovává smlouvu a mi-
losrdenství*⁽¹⁾. Dnes více než za dnů Ezdrá-
še a Nehemiáše potřebuje zbloudilý lid
hlasatele, kteří procitli a prohlédli a *sto-
jí výše než všichni lidé*, kteří jsou schopni
*rozumět, předkládat a vykládat nezkresle-
nou Boží pravdu*, aby všichni ostatní *po-
chopili: Nemějte zármutek, radost z Pána
je vaše síla*. Ti, kteří přesto nepřijímají Pá-

novo slovo a odmítají jeho moc, činí tak
proto, že se bláhově obávají o své chatrné
a nicotné hříšné potěšení a nechtějí vidět
pravé světlo, které jim
Pán přináší. Ježíš chce
udělit opravdovou ra-
dost nejen těm, kteří
byli slepí, a vidí, byli
chromí, a nyní chodí
zpřímá, byli malomoc-
ní, a jsou očištěni, by-
li mrtví, a vstali⁽²⁾. Spasitel chce všem,
kteří strádají od zlých duchů duchovní
bídou, oznámit nejradostnější zvěst: *On
je ten, který má přijít*, a není třeba čekat
na nikoho jiného⁽³⁾.

Kdo může spočítat, kolika potřebným
Pán pomůže, než ho jeho protivníci po-
šlou na smrt a budou se mu vysmívat, že
*jiným pomohl, a sám sobě pomoci nemů-
že*⁽⁴⁾? On však nechce pomoci sám sobě
právě proto, aby tak všem ostatním bylo
pomoceno. I ty patříš mezi ty, které vy-
trhl z moci Zlého, uzdravil tvé údy, abys
mohl za ním kráčet po jeho cestách, ote-
vřel tvé oči i uši a rozvázal tvůj jazyk; byl
jsi mrtvý, a On tě vrátil k životu a učinil
tě živým údem svého těla, abys *přinášel
mnoho užítka*⁽⁵⁾. Jaký je to užitek? Vybral
si tě od věčnosti, aby ses stal ve světě jeho
přítomností a jeho dobrodiním, aby ani
po jeho návratu k Otci nepřestávalo, ale
dále trvalo jeho *milostivé léto*, aby stále
platilo: *Dnes se splnilo to Písmo, které jste
slyšeli*. Pán nemyslel jen na své součas-
níky v Galileji a v Judsku. Všem potřeb-
ným a strádajícím lidem po celém světě
se má dostat jeho dobrodiní. Ježíš chce
být pro ně až do skonání věků přítomen
svým tělem, jehož údy jsme všichni, *kteří
jsme v hojnosti přijali jeho Ducha*.

Svatý Pavel ti názorně vysvětluje, ja-
kým způsobem se máš i ty účastnit na dal-
ším rozdělení těch bohatých Ježíšových
darů, ze kterých jsi i ty tak hojně přijal:
když budeš v jeho mystickém těle údem
na tom místě, které pro tebe *Bůh ustano-
vil*. Znáš vůbec své místo, svůj dar a své
poslání? *Bůh umístil každý úd v těle, jak
sám chtěl*. To je samo o sobě tak velkou
a vznešenou důstojností, že by bylo úpl-
nou pošetilostí pošilhávat po jiných da-
rech, stejně jako si zakládat pouze sám
na sobě, jako bys měl cokoli z toho, če-
ho se ti dostalo, sám od sebe. V tomto
těle nikdo není nepotřebný, naopak *údy*

Tělo a jeho údy

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Dnes se naplnilo toto Písmo.

Liturgická čtení

1. čtení – Neh 8,2-4a.5-6.8-10

Kněz Ezdráš přinesl Zákon před shro-
mážděné muže i ženy a všechny, kdo byli
schopni rozumět. Bylo to prvního dne sed-
mého měsíce. Četl z něho na prostranství
před Vodní bránou od sítání do poledne
před muži a ženami a přede všemi, kdo
byli schopni rozumět. Všichni poslouchali
knihu Zákona s napětím. Ezdráš,
znalec Pisma, stál na dřevěném výstupku,
který pro ten účel zhotovili. Otevřel knihu
před očima všeho lidu – stál totiž výše než
všichni lidé – a když ji otevřel, všechn
lid povstal. Ezdráš velebil Hospodina,
velikého Boha, a všechn lid odpověděl
se zdviženými rukama: „Amen, amen!“
Vrhli se na kolena a klaněli se Hospo-
dinu až k zemi.

Četlo se v knize Božího zákona, překládali
a vykládali ho, a tak pochopili, co se četlo.
Místopředseda Nehemiáš a znalec Pisma
a kněz Ezdráš i levité, kteří poučovali lid,
řekli všemu lidu: „Dnešní den je zasvě-
cen Hospodinovi, vašemu Bohu, nebudte
smutní a neplačte!“ Všechn lid totiž pla-
kal, když slyšeli slova Zákona. Ezdráš
jim řekl: „Jděte, jezte tučná jídla a pijte
sladké nápoje a posílejte výslužky těm,
kteří si nemohli nic připravit, neboť tento
den je zasvěcen našemu Pánu. Nebudte
zarmoucení, neboť radost z Hospodina
je vaše síla!“

Dokončení na str. 8

*zdánlivě nejslabší jsou nepotřebnější. Kdy-
by bylo celé tělo jen oko, kde by byl sluch?*
Jestliže však údy zapominají na svou pod-
řízenost a řád, nastane v těle *nepořádek*.
A jak se pak má dostat milosrdenství, svo-
body a uzdravení těm, kteří strádají v za-
jetí a v neduzích, jak se má dostat slovo
pravdy těm, kteří tápou v temnotách? Ne-
boj se podřízenosti. *Hospodinovy předpisy
jsou správné, působí radost srdci, jeho zá-
kon je dokonalý, občerstvuje duši*.⁽⁶⁾

Klaním se ti, Ježíši, můj Pane. Uzdrav
mě úplně, a také *ať se ti líbí slova mých
úst i smýšlení mého srdce*⁽⁷⁾. A pak pošli
také mne *hlásat chudým radostnou zvěst!*
Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Neh 9,32; ⁽²⁾ srov. Lk 7,22;

⁽³⁾ srov. Lk 7,20; ⁽⁴⁾ Mt 27,42;

⁽⁵⁾ srov. Jan 15,5.8; ⁽⁶⁾ srov. Ž 19,8-9; ⁽⁷⁾ Ž 19,15

Blahoslavený Jiří Matulewicz

„Kdybych mohl, Pane můj, o něco prosit, prosil bych o to, abych mohl být v Tvé církvi hadrem, kterým se vše utře a který se po použití zahodí někam do tmavého koutu. Ať jsem i já takto používán, aby byl v Tvé církvi třeba jen jeden jediný koutek lépe vyčištěn a aby tak v Tvém domě bylo čistěji a útulněji.“ To jsou slova z duchovního deníku bl. Jiřího Matulewicze, jenž svou úlohu „hadru“ hrál tak svědomitě, že neskončil někde v tmavém koutku v zapomenutí, nýbrž na oltáři – na věčnou připomínku všem.

Palaimintasis Jurgis Matulevičius (též se uvádí Matulaitis) byl osmým dítětem Ondřeje a Ursuly Matulevičiů. Narodil se 13. dubna 1871 v litevské vesnici Lugina. Jeden ze starších bratrů, Jan, se jej ujal poté, co v roce 1874 zemřel jejich otec a o 4 roky později i matka.

Studium na gymnáziu v Mariampole započaté v roce 1883 byl Jiří nucen přerušit. Jeho probouzející se tuberkulóze kostí nikterak neprospívalo, že musel do Mariampole urazit pěšky 5 km tam i zpět. Ostatně, ani přísný a náročný bratr neměl pochopení pro Jiřího lásku ke studiu či snění o kněžství. Chlapec tedy pomáhal na poli. Přitom byl vídán, kterak tlačí pluh s růžencem omotaným kolem pravé ruky, v mezičase pilně čte. V rámci možností se svépomočí vzdělával.

Přelomovým okamžikem života pozdějšího blahoslaveného byla návštěva jeho bratrance Jana Matulewicze, jenž vyučoval v Kielcích na gymnáziu klasické jazyky a v kněžském semináři i ruštinu. Slovo dalo slovo a Jiří s bratrance odjel do Kielců, kde po maturitě začal studovat bohosloví. Tehdy také změnil podle strýcova vzoru své původní litevské příjmení Matulevičius na polské Matulewicz.

Polsko jako stát v té době neexistovalo, bylo rozděleno mezi Rakousko-Uhersko, Prusko a Rusko. Carské Rusko, pod něž spadalo území, kde Jiří žil, direktivními nařízeními uzavřelo kielecký seminář, studenty rozehnal a část profesorů poslalo na Sibiř. Jiřího přemístil kielecký biskup Tomasz Kuliński do Varšavy a pak do Petrohradu, kde dostudoval seminář a přijal tonzuru. „Mým heslem nechť se stane: ve všem hledat Boha, všechno konat k větší slávě Boží, do všeho vnášet Božího Ducha, všechno Božím Duchem napájet. Sláva Boží a spasení duší! Což může být nějaký vyšší a ušlechtilější cíl?“ zapsal si do svého deníku.

Od roku 1899 dostal na starost farnost Daleszyce, avšak kvůli tuberkulóze kostí musel na posláni faráře rezignovat a odjet na léčebný pobyt do Německa a Švýcarska. Ani tam nezahlédl a za necelé tři roky získal ve Fribourgu doktorát z teologie – s nejvyšším možným ohodnocením *praeclarissime*. Když pak byl kielecký seminář v roce 1902 opětovně otevřen, P. Jiří se do něho vrátil, nyní ovšem již jako profesor kanonického práva a latiny.

Na dva roky. Onemocnění kostí si vybíralo krutou daň v podobě silných bolestí, proto P. Jiří přesídlil do Varšavy, kde měl pro léčení přece jen lepší podmínky. Proslavil se zde jako vyhledávaný duchovní vůdce, jenž dokázal už jen svým příkladem a vzezřením věrného Božího služebníka přitahovat přetčetné zájemce o duchovní vedení, jenž s nehranou láskou k lidem dokázal oslovovat desítky dalších, které nenechával vlašnými jeho zápal, s nímž hovořil o věcech Božích.

V této souvislosti se připomíná jeho rozhovor s luteránkou Annou Tenterovou, která v jednom dlouhém monologu nešetřila výpady vůči církvi a ustavičným obhajováním svých luteránských postojů. P. Jiří ji vyslechl klidně, a když v očekávání podobného výlevu z jeho strany skončila, začal tichým hlasem a mírným tónem vyvracet jeden její argument za druhým a předkládal jí pravdy víry jednu po druhé. „*Moje předsudky postupně opadaly,*“ vzpomínala po letech Anna, „*během té dvouhodinové debaty jsem byla zcela přesvědčena. Ještě než jsme skončili, řekla jsem mu, že bych se chtěla stát katoličkou. Po dvoutýdenní přípravě jsem ve Varšavě složila katolické vyznání víry...*“

P. Jiřímu nebyla cizí ani sociální problematika. Spolu s P. Marcelinem Godlewskim založil „Sdružení katolických dělní-

ků“, pro něž redigoval noviny a vedl četné přednášky. Nešlo o jediný druh činnosti, které se P. Matulewicz věnoval. Od roku 1909 byl např. prezidentem římskokatolického spolku „Osvěta“, jehož náplní bylo provádět osvětu mezi dělníky a pomáhat rozličnými způsoby chudobným. Ve Varšavě též založil kongregaci Chudých sester od Neposkvrněného početí.

Na podzim roku 1907 se stal vedoucím katedry sociologie na Petrohradské akademii. Ve stejné době navázal kontakt s posledním žijícím členem kongregace kněží mariánů – P. Wincentym Senkusem. Složil řádové sliby a ve snaze obrodit kongregaci, carským režimem odsouzenou k pozvolnému zániku, sepsal nové stanovy, které schválil papež, načež začal v „Pitěru“ hledat nové adepty kongregace mariánů. Ve švýcarském Fribourgu pro ně otevřel noviciát, pro potřeby kongregace probouzející se k životu odplul i do Chicaga a posléze jí prošlapával cestičku i na rodné Litvě. Když zemřel generál řádu P. Wincenty Senkus, stal se P. Matulewicz jeho nástupcem.

Na prosbu polského episkopátu v roce 1918 jmenoval P. Jiřího Matulewicze papež Benedikt XV. vilenským biskupem. Po přijetí biskupské mitry ohlásil svůj program: „*Podle Kristova příkladu se budu snažit ujmout se všech, budu se snažit stát se vším pro všechny. Toužím vám být otcem a pastýřem, toužím následovat Krista. Polem mé činnosti je Kristovo království, jeho svatá církev a mou stranou je Kristus.*“

Vilensko bylo mnohonárodnostním územím, žili zde kromě Poláků a Litevců i Němci, Bělorusi, Židé, Rusové, před novým biskupem se tak v době stále více se vzrůstajícího nacionalismu tyčila i kvůli četným antagonismům hora problémů. „*Politika není naším polem působnosti,*“ kladl na srdce svým kněžím, „*náš*



úkol tkví v něčem jiném – kněz bude tehdy největším vlastencem a pro svou vlast vykoná tehdy nejvíce, bude-li dobrým a svatým knězem, poněvadž tehdy pracuje na posilování základů každého národa.“

Nešlo zdaleka o jediný problém, s nímž se musel biskup Jiří potýkat. Vždyť vilenský biskupský stolec nebyl obsazen 11 let, biskup Matulewicz tak nevěděl, čím se zabývat dřív. S neutuchajícím vnitřním pokojem oslovujícím všechny, s nimiž se setkával, a duši sjednocenou s Kristem Ježíšem si počínal znamenitě, během sedmi let se zasloužil o posílení katolicismu a duchovního života svých diecézanů, jakož i o nárůst mužských a ženských řádů. Věřící jej vnímali jako dobrotivého, láskyplného a trpělivého pastýře horujícího pro Boží věc a pro spravedlnost, jako věrného syna církve svaté: „Svatá církev katolická, pravdivé království Kristovo na

zemi, má lásko. Jestli na Tebe zapomenu, ať mi zchromne pravice; ať se mi jazyk přilepí k patru, jestli na Tebe nebudu myslet a jestli Tě nebudu považovat za svou milovanou Matku, za největší radost; a ať to volání je stálým voláním mého srdce,“ stojí v jeho deníku.

Když byla vilenská diecéze povýšena v roce 1925 na arcidiecézi, vzdal se biskup Matulewicz svého úřadu a hodlal se věnovat výlučně záležitostem kongregace kněží mariánů. Papež Pius XI. jej však obratem jmenoval apoštolským vizitátorem na Litvě a obdaril ho arcibiskupským paliem. Znalý poměrů na Litvě, přichystal nový arcipastýř projekt na vytvoření nové církevní provincie v této pobaltské zemi, Vatikánem poté schválený, a zasloužil se o vznik nejlepšího textu konkordátu před II. světovou válkou. V roce 1926 si do svého deníku zapsal: „Dnes už mohu

opravdu prohlásit, že katolická církev je mou jedinou vlastní a já jsem jejím vlastencem.“

Když 27. ledna 1927 skonal, s velkým uznáním o něm hovořili i jeho názoroví protivníci. Připomínali si úctu, s jakou s nimi jednal, naprostou absenci projevů povýšenosti, či to, jak zemřelý arcibiskup oplácel zlé dobrým. A museli si přiznat, že nešlo o jeho změkčilost či společenský bonton, nedostatek ráznosti či slabost skrývanou pod maskou okatě najevo dávané smířlivosti, protože vilenský arcibiskup dokázal pojmenovávat věci pravým jménem a ozvat se, dělo-li se někde bezpráví. „To byl opravdu světec,“ nechal se slyšet Pius XI. a promluvil tak za všechny ty, kdo zesnulého znali. Dne 28. června 1987 slova Pia XI. potvrdil papež Jan Pavel II., když Jiřího Matulewicze prohlásil u příležitosti 600 let křtu Litvy za blahoslaveného.

O Otčenáši – Jádro horského kázání

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

nové perspektivě je možné milovat manželku či manžela, přítele, ba dokonce i nepřítele. Ježíš praví: „Já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým.“ (Mt 5,44–45)

Toto je obrovské tajemství, které tvoří základ celého horského kázání: *buďte syny svého nebeského Otce*. Zdá se, že tyto kapitoly Matoušova evangelia působí dojmem jakéhosi mravního pojednání a podávají etiku tak náročnou, že se zdají neuskutečnitelné. Zjišťujeme však, že jde především o teologické pojednání. Křesťan není někdo, kdo usiluje o to, aby byl lepší než druzí; dovede hřešit jako všichni. Křesťan je prostě člověkem, který stanul před novým hořícím keřem, Božím zjevením, které nepřináší hádanku nevysslovitelného jména, ale požaduje od svých dětí, aby jej vzývaly jménem „Otče“, nechaly se obnovit jeho mocí a odrážely paprsek jeho dobroty na tento svět, který tolik prahne po dobru a tolik očekává dobré zprávy.

Takto tedy Ježíš zahajuje výuku modlitby Otčenáš: distancuje se od dvou do-

bových uskupení. Prvním jsou pokrytci: „Nebudte jako pokrytci. Ti se rádi stavějí k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli.“ (Mt 6,5) Jsou to lidé schopní pronášet modlitby, které jsou ateistické, bezbožné, a činí tak proto, aby je lidé obdivovali. Kolikrát jen vidíme ostudné chování takových lidí, kteří chodí do kostela a jsou tam celý den anebo tam chodí každý den, ale žijí v zášti vůči druhým nebo špatně mluví o lidech. To je skandální. Lépe pak do kostela nechodit, když žiješ, jako bys byl ateista. Chodíš-li však do kostela, žij jako syn, jako bratr a vydávej pravé svědectví, nikoli antisvědectví. Křesťanská modlitba totiž nemá jiného věrohodného svědka než vlastní svědomí, kde se sprádá ten nejintenzivnější nepřetržitý dialog s Otcem: „Když se modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti.“ (Mt 6,6)

Potom se Ježíš distancuje od modlitby pohanské: „Když se modlíte, nebudte přitom povídají jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov.“ (Mt 6,7) Tady možná Ježíš naráží na ono „*captatio benevolentiae*“, které bylo nezbytnou předehrou mnoha starých modliteb, kdy božstvo muselo být nejprve

uchlácholeno dlouhou řadou chval a doprosování. Pomysleme na onen výjev na hoře Karmel, kdy Eliáš vyzval na souboj Baalovy kněze. Ti křičeli, tančili a dělali všechno možné, aby je jejich bůžek vyslyšel. Eliáš však mlčky stál, a Pán se zjevil Eliášovi. Pohané myslí, že modlitba je neustálé mluvení a mluvení. Myslím i na mnohé křesťany, kteří se domnívají, že se modlí, když k Bohu mluví – promiňte mi – jako nějaký papoušek. Nikoli. Modlitba se koná ze srdce, z nitra. Ty však, když se modlíš – praví Ježíš – obrať se k Bohu jako syn ke svému otci, který ví, co máš zapotřebí, ještě dříve než jej požádáš (srov. Mt 6,8). Otčenáš by mohla být také tichá modlitba. V podstatě stačí jen vystavit se Božímu pohledu, vzpomenout na Otčovu lásku. To postačuje k tomu, abychom byli vyslyšeni.

Je krásné, že náš Bůh nepotřebuje oběti, aby byla získána jeho přízeň! Náš Bůh nepotřebuje nic. V modlitbě nás pouze žádá mít s ním otevřen komunikační kanál, abychom stále objevovali, že jsme jeho nejmilovanější děti. A on nás velice miluje.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Křtiny - otisk Jana Blažeje Santiniho

Stopa Jana Blažeje Santiniho Aichela se prolíná našimi nejvýznamnějšími historickými stavbami. Samostatnou kapitolu jeho uměleckého působení pak tvoří práce na poutních místech. Netřeba připomínat kostel svatého Jana Nepomuckého na Zelené Hoře; obdivuhodnou práci pro Boha a věřícího člověka odvedl i ve Křtinách - na kostele Jména Panny Marie.

Vznik poutního místa

Jistě není nutné připomínat, že poutí do Křtin směřujeme kroky na Moravu, ne daleko od Brna a do Moravského krasu. Právě v tomto největším krasovém uskupení v ČR, v souvislosti se kterým jsou Křtiny považovány za jeho vstupní bránu, leží monumentální poutní areál, kam poutníci přicházejí za Pannou Marií.



Jeho historie je spjata s nedalekým zábrdovickým klášterem, kde působili premonstráti, kteří se o Křtiny starali a kteří se mimo jiné zasloužili o stavbu tzv. německého kostela, zasvěceného Narození Panny Marie.

Ovšem před ním, od doby, kterou historie nestačila přesně zaznamenat, fungoval pro osadu Křtiny ještě jeden farní kostelík, označovaný jako český. Podobou patřil do románské doby a věřící z nepříliš obydleného místa zde oslavovali blahoslavenou Pannu Marii.

A právě v něm se nacházel největší zdejší skvost, ke kterému přicházeli nejen místní, ale i poutníci - socha Panny Marie Křtinské.

Socha

Panna Maria Křtinská je socha milostná, znázorňující Bohorodičku s malým Kristem v náručí. Existuje několik verzí o jejím původu. Jedna udává, že sochu našli během velké bouře, a to u obce Bukovinky, buď na kaštanu, nebo ve křoví. Legenda zapsaná Jakubem Tiehanem vypráví, že se sem dostala po poněkud neobvyklém putování - podle ní po-

cháží ze Svaté země, přičemž kámen, ze kterého je vyrobena, měl být dokonce odňat z hrobu Panny Marie.

Ono putování pak vedlo přes Caňhrad a Uhry až k Bukovince. Do Křtin měla být umístěna roku 1210 po založení kláštera v Zábrdovicích; přání přenést ji sem vyjádřil zakladatel kláštera Lev z Klobouk.

Jiná, daleko reálnější verze mluví o tom, že socha byla věnována moravským hejtmanem Jindřichem z Lipé. Pro takový krok se zbožný člověk a podporovatel křtinského poutního místa rozhodl v roce 1329, nedlouho před svou smrtí.

Kamenná socha v téměř životní velikosti byla jezuitou Wilhelmem Gumpenbergem v 17. století vyčištěna na „sedm střečiců“. V roce 1651, u příležitosti přesunutí na hlavní oltář v českém kostele, byla obnovena její zlatá barva a Panně Marii i malému Kristu přibýly pozlacené, drahokamy ozdobené korunky, které 25. dubna 1997 požehnal papež Jan Pavel II. Žezlo, jablko a zlatý půlměsíc, na kterém postava Panny Marie stojí, dostala socha v baroku.

Když roku 1733 český kostel uvolňoval místo novějšímu chrámu, přemístili Pannu Marii Křtinskou do kaple svatě Anny a o sedmáct let později do nově postaveného kostela Jména Panny Marie.

Skulptura byla označována jako Zástíta Moravy. Její podobu krásně vystihl zmíněný Wilhelm Gumpenberg, který tvůrce, jehož jméno se nedochovalo, označil za velkého, jenž svou prací „...dovedl sochu Rodičky Boží způsobiti vznešenou, krásnou, v panenské milosti spanilou...“

Po třicetileté válce

Tradice poutí do Křtin sahá do hluboké minulosti, uvádí se osa přesahující osm století. Po tuto dobu poutní místo získávalo status jednoho z nejvíce navštěvovaných.

Snad největší hromadné poutě zaznamenaly roky 1607 nebo 1625. Tehdy sem například putoval František kardinál Dietrichštejn, který zde (do Křtin šel pěšky

z Brna) Panně Marii děkoval za zachování života při stavovském povstání. Stejný důvod k poutí, s rozdílem, že vděk projevil za pomoc při obléhání Brna Švédy (majícími podstatnou přesilu), měl i jezuitský kněz P. Martin Středa, a to v roce 1645.

Toto období, lépe řečeno pobělohorská rekatolizace, vůbec přinášelo, a to nejen Křtinám, množství poutníků - poutní místa se totiž stala dějištěm duchovního života.

Nic se na tom nezměnilo ani po skončení třicetileté války. Ba naopak, v tomto poválečném období zaznamenaly země české rozkvět mariánského kultu, pro který byly Křtiny přímo ideální. Už jen proto, že Panna Maria je odnepaměti považovaná za Ochránkyni nedalekého Brna.

Rozšiřování staveb

Stále se zvětšující počet poutníků, přicházejících také kvůli zde uskutečněným zázrakům a uzdravením, měl za důsledek změny na poutním místě.

V letech 1652-1658 se kvůli náporu přichozích rozšířily oba původní kostely, do plánovaných změn byla zahrnuta také fara, roku 1660 zbouraná a nahrazená rezidencí, kde se o jedenáct let později usadili čtyři kněží.

Ovšem ani rozšíření staveb plně nevyhovělo množství poutníků, naštěstí svůj kus příběhu, týkající se dalšího rozvoje Křtin, za prokázanou milost pomyslně připsala hraběnka Zuzana Kateřina Liborie Prackická ze Zástřizl.

Její první manžel Jan Bohuš Václav Morkovský těžce onemocněl, stejně jako později sama Zuzana Kateřina. Za uzdravení nejprve manžela, poté i sebe prosila u sochy Panny Marie Křtinské a její modlitby nakonec byly vyslyšeny.

Z vděčnosti bylo zábrdovickému klášteru věnováno její panství Jesenec, kde byla pak premonstráty iniciována stavba rezidence a kostela svatého Liboria. Co je ale důležitější: v souladu s hraběnkou odkazem se větší kostel začal budovat ve Křtinách.

A právě v tomto momentě se ke slovu dostává architekt Jan Blažej Santini Aichel a jeho nezaměnitelný rukopis.

Jan Blažej Santini

Právě stavební prvky křtinského chrámu, charakterizující Santiniho dílo, jsou opravdu důležité. Bez nich by mu autorství stavby ani přisouzeno nebylo, protože se ztratily projektové plány – ještě do nedávna kostel Jména Panny Marie ve výčtu jeho děl chyběl.

Na projektu měl pracovat v letech 1711–1718 a měl ho pojmout skutečně velkolepě. Jeho záměrem bylo nejprve asanovat dva starší kostely, kapli, rezidenci i přilehlý hřbitov, a poté jeho rukou vznikl plán na monumentální a s krajinou korespondující nový chrám. Ten měl být také středem rozlehlého poutního areálu, jehož boky tvoří okrouhlé ambity. Po stranách se počítalo s umístěním kaple svaté Anny a svatého Josefa.

V letech 1712–1718 se začala stavět nová rezidence, což se dá považovat za zahájení stavby celého areálu. Rok 1718 přinesl i začátek práce na kapli svaté Anny, která byla dokončena o patnáct let později a ve které až do dokončení kostela našla útočiště milostná socha Panny Marie. Stavební práce kaple měl na starosti František Benedikt Klíčnický, dlouhodobý spolupracovník Santiniho, s nímž mimo jiné pracoval i na kostele na Zelené Hoře.

Základní kámen nového kostela byl položen až v roce 1728, události se tak nedožil samotný Jan Blažej Santini. Rolí stavitele plnil František Antonín Ritz. Během budování byl zbořen starý kostel blahoslavené Panny Marie, jež zasahoval do půdorysu toho nového.

Za ukončení prací, přestože i poté se stále dotvářela podoba interiéru, se označuje 21. duben 1771. V tento den byl hlavní kostel tehdejším královehradeckým biskupem Matějem Františkem Chorinským vysvěcen na chrám Jména Panny Marie.

Historie plná bolesti

U našich poutních míst je jakýmsi smutným pravidlem, že si musela projít těžkými zkouškami; Křtiny netvoří výjimku.

Začneme-li u neblahých josefinských reforem, musíme uvést rok 1784, kdy byl dvorským dekretem zrušen klášter v Zá-



brdovicích. Vyhnaní bratři se uchýlili do Křtin; místní kostel byl ušetřen pouze proto, že fungoval i jako kostel farní. Zdejší farnost premonstráti spravovali minimálně do roku 1820, ovšem vzhledem k tomu, že jejich veškerý majetek byl zabaven, neměli velké finanční prostředky pro údržbu ani pro další rozvoj místa. Tradiace poutí se tedy musela omezit.

Nejednalo se ale o poslední problém pro Křtiny a nejbližší okolí.

Bitva u Slavkova nebo morová nákaza – to jsou další rány, které místo postihly. Na nedaleký Slavkov táhla roku 1805 napoleonská vojska, kterým nebylo cizí pustošení nebo rekvírování dobytka. Morová rána zde roku 1851 zase skončila na bilanci zhruba 500 nakažených, z toho 93 mrtvých.



Dne 26. května 1844 zde vypukl požár. Zničil střechy kaple svaté Anny, ambitů i samotného kostela. V této době byly ale Křtiny už našťastí pod správou Františka Xavera Dietrichštejna, který je v dražbě za 220 000 zlatých získal jako majetek pustnoucího zábrdovického kláštera. Jako vlastník se postaral o rekonstrukci, zahrnující především opravu střech.

Zůstaneme-li u dalších vlastníků Křtin, byly jimi také rody Mensdorff-Pouilly a po

nich hrabě Vincenc z Bubna-Litic. Ten mimo jiného zvýšil kněžskou rezidenci a přeměnil ji na zámek a okolo založil park. V kapli svaté Anny nechal zhotovit rodinnou hrobku.

Během jeho vlastnictví Křtiny potkal také další vojenský konflikt. Při prusko-rakouské válce se na poutním místě 4. srpna 1866 ubytovalo na 1300 pruských vojáků. Kromě značných majetkových škod zde po nich zůstala cholera, které podlehl 69 křtinských farníků.

Světové války

Ani novodobá historie nebyla ke Křtinám milosrdná. První světová válka přinesla kromě 17 padlých místních také zrekvírování zvonů a v roce 1918 i relikvií z cínu – deseti konviček, dvou táců a dvou oltářních svícňů.

Daleko nebezpečnější ale pro poutní místo byla druhá světová válka. Zejména když sem po hejdrichiádě, patrně po udání, přijela německá vojska s gestapem, obklíčili faru s kostelem a provedli zde prohlídku. Naštěstí neúspěšnou.

Koncem války Křtinami také táhla německá fronta, která se poblíž opevnila a Rudá armáda ji dobývala ze vzduchu. Při jednom náletu bomba zasáhla část ambitů, zničena byla především hrobka rodu z Bubna-Litic. Kulometná palba zase zničila střechu kostela. Výčet ztrát z druhé světové války ve Křtinách také zahrnuje devět zdejších farníků, kteří zahynuli v koncentračních táborech nebo na německých popravističích.

Baldachýn nad Pannou Marií

Zpátky ale ke krásným skutečnostem poutního místa. Jelikož autorství kostela je přisuzováno slavnému Santinimu, není překvapením, že se jedná o monument a o jednu z perel našich poutních míst.

Podíváme-li se do interiéru, skvostem prostorného objektu je hlavní oltář, kde se především nachází socha Panny Marie Křtinské. Že pro slavnou sochu představuje umístění důstojné, se potvrzuje na první pohled. Od kmenu sarkofágového tvaru postupuje směrem nahoru mramorová menza, jejíž svatostánek po stranách doplňují portréty svatých Cyrila a Metoděje.

Z mramoru černé barvy je vyroben i podstavec pro Pannu Marii Křtinskou,

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

kteřá je polychromovaná a z části pozlacená. Jejím šatům a šatu malého Krista dominují kromě zlaté i modrá a červená barva, v neposlední řadě je Maria obohacena o plášť s liturgickými barvami. Jak bylo zmíněno, před jejím nohama leží obrácený půlměsíc.

Sochu obklopuje šest mramorových sloupů, které podepírají baldachýn. Jeho římsa je doplněna po stranách dvěma andílky a korunována kartuší s nápisem: „Mater Gratiae“ – „Matka milosti“.

Zvonohra a Cesta světla

Křtiny jsou vyhlášené v mnoha ohledech, ve výčtu důležitých cílů poutníků nesmíme zapomínat na zvonohru, jednu z největších funkčních ve střední Evropě. Umístěna je na nádvoří v ambitu a v současnosti je naprogramována na sedmdesát melodií. Vyrábět se začala v devadesátých letech minulého století ve zvonárně Petra Manouška.

Tu ovšem v roce 2002 stihla povodeň, proto byly její zvony dokončeny v nizozemském Astenu. V červenci 2004 se Křtiny dočkaly prvních patnácti z nich, v říjnu stejného roku je požehnal Mons. Diego Causero. V listopadu 2006 přibýlo dalších dvanáct zvonů, požehnaných brněnským biskupem Mons. Vojtěchem Cikrlem. V roce 2010 bylo instalováno ještě 6 zvonů, které požehnal P. Tomáš Prnka.

Santini plánoval dvoje ambity, postaveny byly jen ty severní. Ty ve své východní straně zahrnují i křížovou cestu. Obrazy klasických čtrnácti zastavení byly do Křtin zakoupeny v 19. století. Křížová cesta směřuje od kostela ke kapli svaté Anny.

Pro stavbu jižní části ambitů se zakoupila parcela, kde bylo roku 2012 vysázeno 133 vzrostlých habrů. Tak se v terénu poprvé objevil tvar druhých ambitů. O rok později byla na tomto místě zřízena Via Lucis neboli Cesta světla se 14 zastaveními – od setkání Krista s Marií Magdalskou po seslání Ducha Svatého. Sestavena je z kopii obrazů kladenského umělce Zdirada Čecha, které namaloval pro Svatý Hostýn, a byla požehnána 21. dubna 2013 při křtinském posvěcení.

Kostnice

Na nádvoří je také umístěna kamenná socha Panny Marie Křtinské. Daroval ji

2. čtení – 1 Kor 12,12–30

Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem. Ani tělo se přece neskládá z jednoho údu, ale z mnoha. Kdyby řekla noha: „Nejsem ruka, a proto nepatřím k tělu,“ proto ještě k tělu patří! A kdyby řeklo ucho: „Nejsem oko, a proto k tělu nepatřím,“ proto ještě k tělu patří! Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde by byl sluch? Kdyby bylo celé tělo jenom sluch, kde by byl čich? Takto však umístil Bůh každý z údů v těle, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jeden úd, kam by se podělo tělo? Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo. Oko tedy nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“, nebo zase hlava nohám: „Nepotřebuji vás!“

Spíše naopak: tělesné údy zdánlivě nejslabší jsou nejpotřebnější. A zrovna těm údům, které na těle pokládáme za méně ušlechtilé, právě těm v oblékání projevujeme větší pečlivost a údy, za které se stydíme, tím slušněji se zakrývají, kdežto údy ušlechtilé takové ohledy nepotřebují. Bůh sestavil tělo tak, že se údům podřadnějším věnuje větší pečlivost, aby nenastal v těle nepořádek, ale aby se údy vzájemně staraly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují.

Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd. Bůh ustanovil, aby v církvi jedni byli

misionáři, druzí proroky, třetí učitelé. Někteří dále mají moc dělat zázraky, jiní dar uzdravovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými jazyky. Jsou snad všichni misionáři? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učitelé? Mají všichni moc dělat zázraky? Mají všichni moc uzdravovat? Mluví všichni jazyky? Umějí všichni ty řeči v neznámém jazyku pronesené vykládat?

Evangelium – Lk 1,1–4; 4,14–21

Už mnoho lidí se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Theofile, uspořádaně vypíšu, aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen.

Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi chválili.

Ježíš přišel do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal z Písma. Podal mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a našel místo, kde stálo: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.“ Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkově a usedl. A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

JUDr. Egon Vlach z Prahy a byla sem přivezena roku 1987. Nejprve přes zimu své útočiště našla v kapli svaté Anny, v květnu následujícího roku byla posvěcena.

Při návštěvě by poutník také neměl zapomenout navštívit zdejší kostnici. Její současný obsah byl objeven roku 1991, kdy zde speleologové dělali výzkum, a pod věží chrámu odkryly ostatky 974 osob. Mezi ostatky se nacházelo také dvanáct lebek, majících na čele písmeno „T“. Krypta, kam byl nález umístěn, je zpřístupněna

od roku 2005. Mimo jiné dává poutnímu místu, nejen díky vtisku architekta Santiniho označovanému za skvost, další rozměr. V té souvislosti si poutník může uvědomit, že ať je cokoliv sebekrásnější, jediná jistá pozemská pravda je smrt. Připomíná to i fakt, že kosti, které zde vidíme, má každý člověk, ať je jakýkoliv, vlastně stejné. A že ti mrtví v kostnici stejně jako na každém hřbitově očekávají slavné vzkříšení, díky ukřižovanému a vzkříšenému Synu Panny Marie.

Svatý Simeon a Anna

Za adventní lidi považujeme především Pannu Marii a svatého Josefa, jakož i Jana Křtitele, protože toužebně očekávali příchod Vykupitele. Málokdo si však vzpomene na starce Simeona a prorokyni Annu v jeruzalémském chrámu. A přitom také jejich dlouholetá vytrvalost v modlitbě a půstu v duchu očekávání Mesiáše urychlila příchod přislíbeného Zachránce.

Evangelista Lukáš působivě popisuje prostou svatost Anny, Fanuelovy dcery, této vdovy a prorokyně, která již byla ve vysokém věku: „Nevycházela z chrámu, ve dne v noci sloužila postem i modlitbou Bohu.“ (Lk 2,37) O Simeonovi píše, že to byl „muž spravedlivý a zbožný; očekával útěchu Izraele a spočíval na něm Duch Svatý“ (Lk 2,25).

Navzdory svému vysokému věku se Simeon trpělivě a odhodlaně držel toho, co mu zjevil Boží Duch, „že neužije smrt, dokud neuvidí Krista Páně“ (Lk 2,26). Touha svatého starce Simeona a hluboce zbožné vdovy Anny po zachránce Izraele byla nesmírná. S hořícím srdcem oba očekávali setkání s Mesiášem, tento rozhodující okamžik, až jim Duch Svatej vnukl: Teď je tady, vyjděte mu vstříc!

Co se stalo v chrámu, když rodiče přinesli Ježíše „do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu podle toho, jak je psáno v Zákoně Páně“ (Lk 2,22-23), to nám podrobně a velmi živě popisuje celá řada hodnověrných mystiků, jako je bl. Anna Kateřina Emmerichová (1774-1824) či Italka Maria Valtorta (1897-1961). V zápiscích vizí Marie Valtorty čteme:

„Mezi lidmi, kteří zvědavě přihlížejí, si těžkým krokem razí cestu shrbený stařec opírající se o hůl. Musí být velmi starý, řekla bych, že má více než osmdesát let. Přiblíží se k Marii a požádá ji, aby mu dala na chvíli Maličkého. Maria mu s úsměvem podá Dítě ... Simeon vezme Dítě a políbí ho ... Stařec pláče a střídavě se usmívá a slzy ... se perlí na jeho dlouhé bílé bradě ... Slyším slova svatého starce: »Nyní, svrchovaný Pane, můžeš podle svého slova nechat svého služebníka odejít v pokoji; neboť mé oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil před tváří všech národů, světlo k osvětlení pohanů a slávu svého lidu Izraele.« (Lk 2,29-32) Vidím zaražený pohled Josefa, Mariino pohnutí i reakce skupinky přítomných sob. Ně-

kteří jsou starcovými slovy zaraženi a dojati, jiných se zmocní bláznivá veselost. Mezi skupinkou veselých lidí jsou vusatí a povýšenečtí členové velerady, kteří krouží hlavou, hledíc na Simeona s ironickým soucitem. Určitě si o něm myslí, že se ve stáří pomátá.

Mariin úsměv pohasne a její tvář zbledne, když jí Simeon oznámí bolest: »Toto dítě je určeno k pádu i povstání mnohých v Izraeli; má být znamením, jemuž se bude odpirat – a tvou vlastní duši probodne meč! –, aby vyšlo najevo skryté smýšlení mnoha srdcí.« (Lk 2,34-35) Ačkoliv to Maria ví, přesto jí jeho slova probodávají duši.“

K tomuto Sedmibolestná podala Marii Valtortě vysvětlení: „Ne, nebylo nutné, aby mi Simeon zvěstoval moje poslání. Věděla jsem o něm, protože ... budoucí život mého syna neměl žádného tajemství před svojí matkou, která ho nosila.“

O vdově Anně napsala Marie Valtorta toto: „Maria se přiblíží více k Josefovi, jako by chtěla najít u něho útěchu, a vášnivě si přitiskne své Dítě v náručí. Jako vyprahlá duše se vpájí do slov Anny, která také přišla a která jako žena má soucit s jejím utrpením. Slibuje jí, že Věčný hodinu její bolesti zmírní tím, že jí dá nadpřirozenou sílu. »Ženo, tomu, který dal svému lidu Spasitele, nebude chybět moc dát svého anděla, aby tě potěšil ve tvém pláči. Boží pomoc nikdy nechyběla velkým ženám Izraele a ty jsi mnohem větší než Judit a Jael. Naš Bůh ti dá srdce z přečistého zlata, abys odolala moru bolesti, pro niž budeš největší ženou stvoření, matkou. A ty, Dítě, vzpomeň si na mne v hodině svého poslání.“

Jaká útěchyplná slova z úst Anny, která i bez svatozáře poznala v malém Ježí-

ši, v novorozenci, očekávaného Vykupitele, Mesiáše!

Sám Ježíš vysvětlil později Marii Valtortě – ale také nám – to, co viděla: „Simeon čekal celý svůj dlouhý život, aby »uviděl Světlo«, aby poznal, že se splnil Boží příslib. Ale nikdy nepochyboval. Nikdy si neřekl: »Je zbytečné setrvávat v naději a v modlitbě.« Vytrval. A dostalo se mu »vidět« to, co neviděl kněz, ani členové velerady, plní pýchy a zaslepenosti – Božího Syna, Mesiáše, Spasitele v dětském těle ... Aby to však mohl poznat, bylo potřeba, aby měl živého ducha ... Boží Duch ... se obvykle vlévá a promlouvá ... tam, kde vidí »dobrou vůli« následovat jeho vnuknutí.

Jak se rozvíjí tato dobrá vůle? Životem žitým, podle vašich možností, zcela v Bohu. Ve víře, v poslušnosti, v čistotě, v lásce, ve velkodušnosti, v modlitbě ... Simeon měl

tuto dobrou vůli. Život ho neušetřil námah a zkoušek. Ale on svoji dobrou vůli neztratil. Léta a události se nedotkly a neotřáslly jeho vírou v Pána, v jeho přísliby a neunavily jeho dobrou vůli ... A Bůh ... mu seslal paprsek Ducha, který ho dovedl do chrámu, aby uviděl Světlo, které přišlo na svět. »Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu,« říká se v evangeliu.

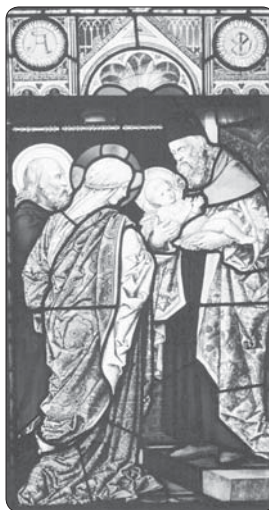
Ó, kdyby lidé věděli, jak dokonalý Přítel je Duch Svatej! Jaký Vůdce, jaký Učitel!

Kdyby ho milovali a vyzývali! Tuto Lásku Nejsvětější Trojice, toto Světlo světa, tento Oheň ohně, tuto Moudrost! Čím více by znali to, co je nezbytné vědět!“

V jedné ze svých vizí viděla bl. Anna Kateřina Emmerichová také Simeonův odchod do věčnosti:

„Jen co se Simeon vrátil domů po svém proroctví při obřadu představení Ježíše v chrámě, onemocněl. Ale stihl se o velkou radost podělit se svojí manželkou a syny. V ten den zemřel. Z mnohého, co jsem viděla, si vzpomínám toto: Simeon na lůžku mluvil s velkou vážností a dojmavou radostí o spáse, která přišla do Izraele. Potom klidně vydechl a viděla jsem tichý smutek jeho rodiny.“

*Z Vítězstvo Srdca 125/2018 přeložil -dd-
(Redakčně upraveno)*



Neporušené tělo sv. Simeona

Dva tisíce let stará tělesná schránka sv. Simeona se dodnes zachovala naprosto neporušená včetně všech orgánů, kromě očí. Nejsou na ní vidět žádné stopy mumifikace, při které se obvykle vnitřní orgány vyjmají, protože jako první podléhají rozkladu.

V západní části Jeruzaléma, v městské čtvrti Katamon, se nachází klášter svatého Simeona. Byl postaven na místě, kde původně stál prorokův rodný dům a kde je možné ještě i dnes navštívit jeho hrob, který je však prázdný. V šestém století totiž převezli neporušené tělo proroka Simeona do Cařihradu, aby tento vzácný poklad obohatil byzantské císařské město.

V roce 1273 měl jistý benátský šlechtic převést relikvii sv. Simeona do Benátek, ale jeho loď se na Jadranu dostala do silné bouřky u pobřežního města Zadra (dnešní Zadar v Chorvatsku). Loď si vyžadovala neodkladnou opravu. Aby šlechtic nepřišel o vzácnou relikvii, identitu těla převáženého v truhle zatajil a tělo sv. Simeona vydával za tělo svého bratra, který prý zemřel na cestách. Právě proto poprosil místní představené, aby ho mohl dočasně pochovat na klášterním hřbitově. Mezitím však také tento šlechtic těžce onemocněl a zemřel. Tehdy se stalo něco výjimečného. Svatý prorok Simeon se zjevil ve snu třem předním mužům města a každému osobně řekl, kde je pochováno jeho neporušené tělo. Když uvedené místo našli, oznámili to zadarskému biskupovi a ten dal vzácnou relikvii převést do kostela Panny Marie. Z toho místa sám světec dokázal, že jde o pravou relikvii – udály se zde mnohé zázraky a světec si získal lásku a úctu obyvatel města Zadaru. Svatý Simeon je dodnes patronem tohoto města.

Některé zázraky, které se zde staly, jsou zachyceny na vzácné pozlacené stříbrné schránce, v níž světec odpočívá již několik století. Tato umělecká práce středověkého zlatnictví vznikla za mimořádných okolností.

V roce 1371 navštívil Zadar maďarsko-chorvatský královský pár. V té době byl Zadar nejdůležitějším místem jadranské oblasti a královský doprovod se měl zúčastnit mše svaté v kostele Panny Marie. Královna Alžběta, která porodila tři dce-

ry, ale ještě stále toužila po synovi – následníku trůnu, chtěla získat relikvii světce. Když se v úpěnlivé modlitbě za dar syna sklonila nad otevřený sarkofág s tělem proroka Simeona, podařilo se jí nenápadně odломit jeden z jeho prstů. Jako zlodějka si schovala relikvii do výstřihu svých šatů, ale hned s hrůzou spatřila ránu, která se jí v tom okamžiku vytvořila na hrudníku. Vylekaná královna se z ničeho nic ocitla uprostřed svého doprovodu a musela čelit zvědavým otázkám



Stříbrná schránka s ostatky sv. Simeona má dnes místo nad hlavním oltářem kostela sv. Simeona v Zadaru. Je nejcennějším dílem středověkého zlatnického umění Chorvatska. (Fotografie z roku 1900)



Schránka s ostatky sv. Simeona dnes



Kostel sv. Simeona v Zadaru

po původu zranění. Hluboce zahanbená ukradený prst vrátila a přislíbila, že jako zadostiučinění a z úcty k sv. Simeonovi mu dá zhotovit vzácnou schránku. V roce 1377 pověřila tímto úkolem italského zlatníka z Milána, který působil v Zadaru. Darovala mu nejen 240 kg stříbra a značné množství zlata, ale tato kající královna nechala na stříbrný reliéf dokonce zvětšit zahanbující scénu s neporušeným tělem světce.

Tato působivá stříbrná schránka, kterou nesou bronzoví andělé, má dnes místo nad hlavním oltářem kostela sv. Simeona. Je nejcennějším dílem středověkého zlatnického umění Chorvatska. Každý rok 8. října, o svátku patrona města, se na jeden týden pro poutníky otevře přední část schránky. K neporušenému tělu proroka Simeona přicházejí mnozí věřící, zvláště ti, kteří si tam vyprošují pozhnání pro své děti.

V předvečer svátku sv. Simeona se 7. října 2010 při příležitosti slavnostních nešpor stal kostel sv. Simeona místem důležitého ekumenického gesta. Zadarský biskup Mons. Želimir Puljić daroval ortodoxnímu arcibiskupovi z Jordánska a dalšímu reprezentantovi jeruzalémského patriarchátu relikvii sv. Simeona (relikvie má velikost 5 × 2,5 cm). Tato relikvie měla být od toho času uctívána tam, odkud se původně vydala na cestu, totiž v jeruzalémském katamonském klášteře, postaveném na místě, kde kdysi bydlel sv. Simeon Spravedlivý.

Když si ortodoxní arcibiskup přečetl důkaz o pravosti této relikvie, s vděčností a radostí při slavnostní liturgii prohlásil: „Toto je nádherná a významná chvíle, která se zapíše zlatými písmeny do dějin jeruzalémské církve. Můžete jen tušit, jak velkou radost budou mít křesťané ve Svaté zemi.“

Z Vítězstvo Srdca 125/2018 přeložil -dd-

Moje cesta s Bohem

„Tehdy vás vezmu z národů, shromáždím vás ze všech cizích zemí a přivedu vás nazpět na vaši půdu.“ (Ez 36,24)

Opětovně se stáváme svědky toho, jak se před našima očima uskutečňují slova proroka Ezechiela. Dne 8. září 2018 v klášteře Božího Milosrdenství v Nových Hradech v Čechách složily svůj slavnostní slib „úplně a navždy patřit Kristu“ tři apoštolské sestry: sr. Rafka z Čech, sr. Zélie z Německa a sr. Anastasia z Jižní Koreje. Z rukou biskupa Jana Baxanta přijaly bílé šaty, prsten nerozlučné lásky a kříž misijního poslání, který jim má připomínat, aby všem lidem přinášely Boží milosrdenství. V následujících řádcích se představuje sestra z Čech.

Prvním plodem naší misie [Rodiny Panny Marie – pozn. překl.] v klášteře Božího Milosrdenství v Nových Hradech je sr. Rafka, vlastním jménem Barbora Maria Rybárová, která pochází z malého městečka Lišov u Českých Budějovic. Její život je důkazem toho, jak Bůh každou duši zvláštním způsobem miluje a jak ji vede neopakovatelnou, jen její vlastní cestou.

„Ve víře nás – mě a mého staršího bratra Jakuba – vychovávala naše maminka. Spolu i s naší babičkou jsme pravidelně chodili do kostela na mše svaté. Oba jsme chodili na náboženství. Vyučovaly nás řeholní sestry de Notre Dame. Ráda vzpomínám na své první svaté přijímání, na ten pocit lehkosti, kdy jsem byla celá bílá nejen navenek, ale i moje srdce bylo celé bílé a čisté.

Na druhém stupni základní školy jsme spolu s kamarádkou začaly chodit na setkání děvčat do Horažďovic; také tato setkání vedly školské sestry. Spolu jsme se zde modlily, měly jsme možnost přistoupit ke svaté zpovědi. Vždy jsme měly pěkný program i zábavu, a tak jsem si k řeholním sestřičkám vytvořila přirozený vztah. Na tato setkání jsme se vždy těšily.

Velkou pomocí na cestě víry mi byla také mládežnická skupina v naší farnosti, kterou založil pan kaplan. S některými mladými jsme se znali jen od vidění a pomocí těchto setkání se mezi námi vytvořila pěkná přátelství. Velmi mi to pomohlo i v nelehkém čase střední školy v městě Tábor, kde jsem přes týden bydlela na internátě. Svět, který mě tam obklopoval, byl jiný, než jaký jsem dosud znala. Do té doby jsem brala naši katolickou víru jako samozřejmost a sem tam nějaká narážka nevěřících mi nevadila. Díky Boží

prozřetelnosti jsme měla ve škole více věřících kamarádek, ale celkově jsem tam byla víc než dosud konfrontována se světem a v nelehkém období puberty bylo vnitřních bojů dost. Nikdy jsem sice nepřestala věřit v existenci Boha a i nadále jsem chodila do kostela a přistupovala ke svátostem, ale nepatřila jsem k těm, kteří by se hrdě a veřejně hlásili k víře anebo rádi na téma víry diskutovali.

Velmi vzácnou zkušeností z období střední školy byla pro mne letní duchovní cvičení pro děvčata, kterých jsem se poprvé zúčastnila jako 16letá. Během duchovních cvičení jsme měly dodržovat silentium a samotnou mě překvapilo, že jsem to zvlád-



Sestra Rafka s rodiči



Slavnostní promoce na závěr magisterského studia

la, ba dokonce to mé duši udělalo velmi dobře. Některých sester jsme se též ptaly na cestu jejich povolání a trochu jsme získaly představu o tom, jaké to je, když Bůh člověka volá, aby mu odevzdal svůj život. Tehdy jsem ještě ani zdaleka netušila, jaké má Bůh se mnou plány. Vlastně se tomu ani nedivím, protože to bylo období, kdy jsem se modlila jen v nouzi anebo v radosti, ale ne pravidelně. Byla to doba, kdy jsem chodila na zábavy, střídala různé barvy vlasů a celkově jsem byla spíše zaměřena na vnější věci. Naštěstí mě Panna Maria ochránila před mnohými nebezpečími a Bůh si ke mně přece jen v tom správném čase našel cestu.

Během studia na vysoké škole (na Teologické fakultě v Českých Budějovicích jsem studovala obor sociální a charitativní práce) jsem začala chodit na studentské mše svaté k salesiánům a na setkání mladých, kde jsem opět našla kromě dobrých přátel i velmi dobré duchovní vedení. Díky tomu se prohloubil můj vztah k Bohu, opět jsem se pravidelně modlila a začala jsem častěji chodit na mši svatou. Zároveň to bylo období, kdy jsem toužila po vztahu a chtěla jsem si najít dobrého manžela. Ještě to však trvalo dlouho, než jsem pochopila, jaký plán má se mnou Bůh.

V postní době v roce 2009 jsem se v klášteře Božího Milosrdenství v Nových Hradech zúčastnila duchovní obnovy vedené salesiány. Pamatuji si z toho dvě věci: jak se mě v klášterní kapli při modlitbě dotkla Boží milost a vzbudila ve mně touhu přiblížit se mu. A pak tu byla rovněž zajímavá nabídka na letní brigádu v klášteře Božího Milosrdenství a v kostele v Nových Hradech. Nabídku jsem přijala a tři roky po sobě jsem dělala v kostele a v klášteře

průvodkyni. Postupně jsem poznávala prostředí kláštera, ale také společenství Rodiny Panny Marie, které tam působí. V pátém ročníku studia jsme navštívily Řím. Viděly jsme mnoho nádherných kostelů a památek, avšak mnohem důležitější byla pro mne mše svatá, zpověď a rozhovor s mým duchovním otcem o povolání. Když jsem se do té doby někdy zabývala myšlenkou na povolání řeholní sestry, vždy jsem nakonec řekla: „To není nic pro mne, já bych to ani nezvládla.“ Ale teď v Římě, kde bych to nejméně očekávala, mi můj zpovědník naznačil, že mám povolání žít pro Boha. Nejprve jsem byla překvapena, ale pak jsem pocítila hluboký pokoj v srdci a ochotu plnit Boží vůli.

Když se potom stalo, že jsem v daném termínu nestihla odevzdat diplomovou práci, netušila jsem, že také to má své mís-



Slavnostní sliby sestry Rafky

to v plánech Boží prozřetelnosti. Ve správném okamžiku přišla nabídka zaměstnání na recepci v klášteře Božího Milosrdenství v Nových Hradech, kde jsem to už dobře znala. Přijetí této nabídky doprovázel duchovní boj, který svědčí o tom, jak to bylo důležité. Do té doby jsem by-

la rozlitaná na všechny strany, vytěžená studiem, brigádami a různými aktivitami, a nyní jsem se ocitla v klášteře, kde jsem začala pracovat a zároveň jsem chtěla dokončit studium. Jelikož jsem v klášteře také bydlela, mělo to tu výhodu, že jsem mohla kdykoliv zajít do kaple, ale i zblízka poznat řeholní život a zažít rodnou atmosféru v našem společenství. Pravidelně jsem mohla chodit na adoraci a na mši svatou a zúčastňovat se společných modliteb.

K překvapení mých přátel, ale i mě samotné mi vlastně nic nescházelo, ale stále více rostla moje touha po Bohu a potřeba modlit se. Přitom jsem, i díky modlitbám všech v klášteře, dokončila magisterské studium a kladla jsem si otázku o budoucnosti. Různé situace mi potvrzovaly, že mě Pán Ježíš povolává žít zcela pro něho, ale bylo potřeba, abych mu úplně důvěřovala a nechala se jím vést.

Již delší čas jsem nosila v sobě touhu jít někde na misie a sestry mi to také umožnily. Téměř zázrakem jsem tehdy dostala vízum do Kazachstánu na tři měsíce. Na jedné straně jsem se už nemohla dočkat, kdy vycestuji, na druhé straně to byla velká oběť, když jsem měla po dvou letech opustit práci v klášteře, na niž jsem si již zvykla. Nebylo to pro mne jednoduché, ale zároveň jsem věděla, že se musím nechat slepě vést, i když jsem netušila, kde se cesta končí. Po nádherném, ba dokonce jednom z nejkrásnějších zážitků v mém životě jsem se po návratu ze Šerbakt rozhodla na podzim 2014 přijít do mateřského domu sester ve Staré Halči. V průběhu prvního roku, když jsem procházela ještě mnoha duchovními boji a skutečným vnitřním obrácením, jsem se rozhodla vstoupit do společenství Rodiny Panny Marie. Velké odlehčení a radost naplnily moje srdce, protože jsem si už dávno přála poznat Boží vůli a být na místě, kde mě chce mít Bůh!

Vím, že se za mne všichni dlouho modlili; moji přátelé, stejně tak naši farníci při modlitbě růžence a na setkání matek, ale zvláště naše sestry. Všem ze srdce děkuji za tento velký krok. Děkuji všem, kteří mě s láskou a trpělivostí provázeli na mé cestě povolání a byli mi pevnou oporou. Také já vám všem slibuji své modlitby.“

Z Vítězstvo Srdca 125/2018 přeložil -dd-



Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Jeden z úmyslů *Celosvětové sítě modlitby s papežem* je vždy představen až na začátku měsíce (nikoliv na celý rok dopředu), aby tak mohl lépe reagovat na aktuální potřeby. S ohledem na tuto skutečnost není v technických možnostech redakce Světla zajistit včas kompletní přehled úmyslů. Na přání některých našich čtenářů otiskujeme vždy na začátku měsíce alespoň již známé úmysly, aby se tak mohli zapojit do společné modlitby. Aktuálně lze sledovat uveřejnění papežova úmyslu např. ve zprávách na <https://www.vaticannews.va/cs.html>.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ÚNOR 2019

VŠEOBECNÝ ÚMYSL:

Obchod s lidmi.

Za velkodušné přijetí obětí nezákonného obchodování s lidmi, nucené prostituce a násilí.

Národní úmysl:

Ať je naše víra pro hledající pravdivým svědectvím živého vztahu s Bohem.

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (40)

7. Proroctví (Třetí část)

V noci, která předcházela zvolení Jana Pavla II. dne 16. října 1978, se Panna Maria zjevila vizionáři a řekla mu:

„Tentokrát je zvenku a ne zevnitř, pomohu vám ho milovat.“⁽¹⁾

Určité vodítko mu již dala předchozího 12. září, kdy mu ukázala znak, který by se mohl týkat arcibiskupa Wojtyły („M, které ukazovalo na jméno Maria, papežská tiára a nad ní Eucharistie“). A na Jana Pavla II. se snad také vztahovalo vidění z 2. prosince 1974:

„Krásná a tučná orlice letěla na náměstí sv. Jana v Lateránu, a to přímo před fontánou s obeliskem.⁽²⁾ Beru ji do rukou, protože je mladá, a slyším, jak mluví naší řečí. Říká, že má hlad a že chce být svobodná. Je to sice sen, ale chce něco vyjádřit. Nevím co, ale zapisuji to, protože mě velmi zasáhla podobnost, kterou má s orlicí sv. Jana, a samotné místo: snad to chce vyjádřit život podle evangelia a to, že přijde papež, který bude pravou orlicí evangelijní pravdy, aby uspořádal každou věc, která je v krizi.“

Opravdu, orlice na polské vlajce, touha po osvobození od komunismu, mládí a italský jazyk jsou prvky, které ukazují na Karola Wojtyłu.

Samozřejmě nemohla chybět předzvěst atentátu v roce 1981. Cornacchiola poznamenal:

„V noci z 28. února na 1. březen jsem vůbec nespál a místo toho jsem se stále

modlil za papeže, který je příliš na mušce nepřátel. Usnu a nacházím se ve Svatém Petru v blízkosti papeže. Zatímco žehnal, je slyšet výstřely: vrhám se k papeži a oba dva upadáme zranění. Říkám mu: »Svatosti, jsem stále s Vámi.«“

A ještě 26. dubna věnoval celý den „papeži, aby byl stále chráněn“.

Dne 13. května, zatímco zdravil z džípu věřící na náměstí Sv. Petra, byl Jan Pavel II. vážně zraněn Ali Agcou: to, že se zachránil, připíše jediné mateřskému zásluhu Panny Marie.

Ještě významnější bylo varování, které vizionář obdržel od Panny Marie 23. února 1982 ráno:

„Svatost Otce⁽³⁾ projde dalším velkým nebezpečím pro svůj tělesný život, ale nebude mu chybět ochrana: budu mu blízko. Věz, že jeho nepřátelé se ho snaží umlčet!“

Dne 24. března Cornacchiola učinil poprvé něco, co neměl ve zvyku: prostřednictvím polského ceremonáře Bogumiła Lewandowského se mu podařilo předat slova Panny Marie přímo Janu Pavlu II.:

„Vaše Svatost ať mi odpustí, ale jelikož mi Panna Maria řekla: »já promyslím, jak to udělat«, využil jsem příležitosti a obracím se na Vás mimo normální hierarchickou cestu, nýbrž jako syn na Otce! S láskou podřizuju každou věc Vaší Svatosti a požeňte mi.“

Potvrzení doručení zásilky mu dojde z římského vikariátu dne 22. dubna:

„Váš dopis, adresovaný Svatému otci u příležitosti velikonočních svátků, se do-

stal řádně do jeho vznešených rukou. A také knížka s vepsaným věnováním.“

Následujícího května u příležitosti výročí atentátu v roce 1981 se papež Jan Pavel II. odebral do Fatimy, aby poděkoval Panně Marii, že ho zachránila. Tehdejší zprávy nám připomínají, že 12. května se španělský kněz Juan Maria Fernández y Krohn snažil zasáhnout papeže bajonetem, ale byl včas zastaven ochrannou stráží. Ve skutečnosti, jak bude oficiálně oznámeno až v roce 2008 ústy jeho sekretáře Stanisława Dziwisze, Jan Pavel II. byl skutečně zraněn: mimořádné posmrtné potvrzení pravdivosti onoho varování!

Jan Pavel II. byl pravděpodobně v nitru zasažen tímto sběhem událostí a chtěl být znovu informován o zjevení v Tre Fontane; mezitím dal v říjnu 1982 dispozice kardinálovi Polettimu,⁽⁴⁾ aby dovolil vybudování oltáře před jeskyní, o něž se již dlouho předtím bezúspěšně usilovalo. Pak, dne 16. listopadu, poslal osobně k Cornacchiolovi svého spolupracovníka, který mu již dříve posloužil jako prostředník:

„Přišel monsignor Zannoni se sekretářem papeže (*Lewandowskim, který byl ve skutečnosti papežským ceremonářem – pozn. autora*) a otcem Juliánem. Mluvili jsme o poselství z 23. února 1982, které papež obdržel skrze ruce sekretáře, a je to kvůli němu, že nařídil vybudování oltáře u jeskyně.“

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)

vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Nalezen hrob 34 etiopských mučedníků

V Libyi byl objeven masový hrob etiopských křesťanů zabitých v roce 2015 džihádisty tzv. Islámského státu. Jejich exekuce se stala součástí propagandistického filmu islamistů.

Mohyla nedaleko přímořského města Syrta skrývala těla 34 mučedníků. Byli to chudí migranti, kteří se přes Libyi chtěli dostat do Evropy. Po splnění všech právních procedur budou tělesné ostatky převezeny do Etiopie.

V komentáři k objevení hrobu mučedníků etiopský biskup Anba Antonis Aziz

Mina poznamenal, že křesťané jeho země pohlíží na tyto události prismatem víry. Mučednictví vždy doprovázelo dějiny církve. Nevyhledáváme mučednictví, chceme žít v radosti a pokoji. Když však přichází, posiluje nás to ve víře a lze je pokojně přijmout. Etiopský biskup zdůraznil, že církev nikdy kvůli mučedníkům nebědovala, nýbrž je vždycky ctěla jako svědky, v nichž září velké a mocné vítězství Krista právě tehdy, když jsou zabijeni.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
9. 1. 2019

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Je to narážka na to, že papež Jan Pavel II. nebyl Ital (poprvé od 16. století), ale Polák. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ U Lateránské baziliky na náměstí Sv. Jana v Římě – stejně jako u dalších významných církevních staveb v centru Říma – je vztyčen starobylý obelisk, přivezený z Egypta. Upozorňuje na významnost stavby. [pozn. překl.]
- ⁽³⁾ Jak už víme, tímto výrazem Panna Maria od Zjevení označuje papeže. [pozn. překl.]
- ⁽⁴⁾ Kardinál Poletti byl tehdy římským vikářem, tj. zástupcem papeže ve vedení římské dieceze. [pozn. překl.]

Pondělí 28. 1. 2019

6:05 Klapka s ... (18. díl): Márií de la Renotierovou
7:10 V pohorách po horách (43. díl): Tlstá – Velká Fatra
7:20 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír
7:30 Jak potkávat svět (66. díl): Se Slávkem Klecandrem a Romanem Dostálem
9:00 Živě s Noe [P] **9:05** Harfa Noemova: Mladí a jejich violoncella (PCQ) II. **9:35** Zdeněk Pololáník, skladatel **10:05** Manželství – jeden z pohledů na přirozenou rodinu **10:30** Pole milosrdenství **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **13:10** Manželská setkání **13:20** Kapky na Mohelnickém dostavníku 2016 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Kinematograf múz (12. díl): MUZEUM VE FILMU **15:30** V souvislostech **16:00** Noční univerzita: RNDr. Alexandr Vondra – Česká společnost a politika po roce 1989 **16:45** Víra v pravdu **17:15** Terra Santa News: 23. 1. 2019 **17:40** Víra do kapsy [P] **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:30** Maminčiny pohádky (17. díl): Ostrov blaženosti **18:45** ARTBITR – Kulturní magazín (33. díl): S profesorem Ludvíkem Armbrusterem a filmem Mlčení **19:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (3. díl): Nad co nic většího nelze myslet: Nevyslovitelné mystérium Boha [P] **20:00** Panama: Studio František: WYD Panama 2019 [P] **22:05** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:40** Noční univerzita: Zdeněk Opatrný – Genové manipulace u rostlin ve vztahu k přírodě a víře **23:45** Mosambik – Bom Padre **0:20** Bez tebe to nejde: Potřebuji Tě **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 29. 1. 2019

6:05 V souvislostech **6:25** Mexiko – Chiapas: Nárek lidu **6:55** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [P] **9:05** Outdoor Films s Marcelou Krplovou (76. díl): Uganda, Rwanda **10:40** Muzikanti, hrajte **11:10** Přehrada Kružberk 1957–2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Misie skrze svědectví – Slovensko **13:40** V pohorách po horách (43. díl): Tlstá – Velká Fatra **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Kinematograf múz (13. díl): FILM V MUZEU **15:35** Mwebare kwija – Klinika v buši **16:00** Outdoor Films (43. díl): S Horskou službou Beskydy **17:30** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (8. díl): Být nositelem pokoje **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:30** Maminčiny pohádky (18. díl): Skřítek Domácníček **18:40** Hermie a Stanley na táboře **19:15** Řeckokatolický magazín (186. díl) [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 29. 1. 2019 [P] **20:00** Missio magazín: Leden 2019 [P] **20:55** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách [P] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** U VÁS (15. díl): O folkloristech v zemi **23:10** Terra Santa News: 23. 1. 2019 **23:30** Světlo pro Evropu: Slovenská republika v Evropské unii **23:40** Svědectví mladých z komunity Cenacolo **0:00** Bez tebe to nejde: Být bližním **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 30. 1. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 29. 1. 2019 **6:25** Klapka s ... (19. díl): Jaroslavem Dolečkem **7:30** Lednický park vypravuje **7:55** Česká věda **8:10** Noční univerzita: RNDr. Alexandr Vondra – Česká společnost a politika po roce 1989 **9:00** Živě s Noe [P] **9:05** Pan profesor **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:40** Na pomezí ticha a tmy **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** ARTBITR – Kulturní magazín (33. díl):

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV



■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

S profesorem Ludvíkem Armbrusterem a filmem Mlčení **13:05** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (3. díl): Nad co nic většího nelze myslet: Nevyslovitelné mystérium Boha **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Sedm výprav Josefa Vágnera (1. díl): Sen safari **16:05** Zpravodajské Noeviny: 29. 1. 2019 **16:30** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **16:55** U VÁS (15. díl): O folkloristech v zemi **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I. [P] **18:40** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:45** Mezi pražci (74. díl): Leden 2019 **19:30** Terra Santa News: 30. 1. 2019 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (9. díl): Celoživotní zápas o pokoj v srdci [P] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Noční univerzita: Vladimír Just – Proměny faustovského mýtu [P] **23:35** Generální audience Svatého otce **0:05** Přijďte večer k nám...: ze Zámku v Letovicích **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 31. 1. 2019

6:05 Klapka s ... (20. díl): Bohuslavem Cihlou **7:10** Terra Santa News: 30. 1. 2019 **7:30** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (9. díl): Celoživotní zápas o pokoj v srdci **8:00** Missio magazín: Leden 2019 **9:00** Živě s Noe [P] **9:10** Světlo pro Evropu: Slovenská republika v Evropské unii **9:20** Don Bosco: světec, který skákal salta **9:55** Přijďte večer k nám...: ze Zámku v Letovicích **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Harfa Noemova: Mladí a jejich violoncella (PCQ) II. **13:15** Česká věda **13:35** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Sedm výprav Josefa Vágnera (2. díl): Ráj antilop **16:05** Zpravodajské Noeviny: 29. 1. 2019 **16:25** Muzikanti, hrajte **16:55** Bez hábitu naživo: Ze salesiánského střediska Don Bosco v Ostravě **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Maminčiny pohádky (20. díl): Tři čaromocné svíce II. **18:40** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:45** Povolání – Sestra Olga **19:00** Večeře u Slováků: 4. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2019 [P] **20:00** Don Bosco (1. díl) **21:45** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:20** Pod lampou [P] **0:25** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (141. díl): Tradiční lidová kultura – výkladní skříň státu **1:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 1. 2. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2019 **6:25** Klapka s ... (21. díl): Ing. Ladislavem Františem **7:30** Víra do kapsy **7:50** Biblická studna **9:00** Živě s Noe [P] **9:05** Noční univerzita: Vladimír Just – Proměny faustovského mýtu **10:35** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (3. díl): Nad co nic většího nelze myslet: Nevyslovitelné mystérium Boha **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **13:15** Svědectví syrské mystičky Myrny Nazzour ve Čeríně **13:30** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (9. díl): Celoživotní zápas o pokoj v srdci **14:00** Živě

s Noe [L] **14:30** Sedm výprav Josefa Vágnera (3. díl): Mezi zebkami **16:00** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2019 **16:20** Tak trochu jiný lyžák **16:40** S NOACHeM po Izraeli **17:10** Služebnice Boží Matka Vojtěcha **17:25** Kapky na Mohelnickém dostavníku 2016 **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:30** Hermie soutěží **18:40** Bez hábitu naživo: Z kláštera kapucínů v Praze na Hradčanech **19:40** V pohorách po horách (43. díl): Tlstá – Velká Fatra **20:00** Don Bosco (2. díl) **21:35** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:10** Outdoor Films s Marcelou Krplovou (76. díl): Uganda, Rwanda **23:45** Večeře u Slováků: 4. neděle v mezidobí **0:15** Bez tebe to nejde: Potřebuji tě, bez tebe to nedokážu **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 2. 2. 2019

6:05 Hrdinové víry (2. díl): P. Antonín Šuránek **7:05** Víra do kapsy **7:20** Na pořadu rodina (1. díl): Máme velkou rodinu **8:25** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **8:30** Cirkus Noeland (22. díl): Roberto, Kekulín a Vilík Všelék **9:00** Hermie a Stanley na táboře **9:40** Nikaragua – Dobrý pastýř, biskup David Zywiec **10:10** Jak potkávat svět (50. díl): S Hanou a Petrem Ulrychovými **11:35** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2019 **12:00** Angelus Domini [P] **12:10** Pod lampou **14:15** Terra Santa News: 30. 1. 2019 **14:40** Večeře u Slováků: 4. neděle v mezidobí **15:05** Hriňovský kostelík na Islandu **15:35** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **16:05** Živ nás, Bože, živ nás! (1. díl): Jánošíkove dni v Terchovej 2018 **17:30** Mše svatá z Vatikánu u příležitosti Světového dne zasvěceného života [L] **18:45** Muzikanti, hrajte **19:15** Světlo pro Evropu (13. díl): Štrasburkem krok po kroku **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Hlubinami vesmíru [P] **20:45** Mezi pražci (74. díl): Leden 2019 [P] **21:30** Živě s Noe: Týden v kostce [P] **22:35** Dokonalá radost **23:05** Missio magazín: Leden 2019 **0:00** Noční univerzita: RNDr. Alexandr Vondra – Česká společnost a politika po roce 1989 **0:45** Řeckokatolický magazín (186. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 3. 2. 2019

6:05 Řeckokatolický magazín (186. díl) **6:20** Jak potkávat svět (66. díl): Se Slávkem Klecandrem a Romanem Dostálem **7:40** Velehradská zastavení: Díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **7:55** Missio magazín: Leden 2019 **8:50** Cvrlikání (47. díl): Marien **10:00** Večeře u Slováků: 4. neděle v mezidobí **10:30** Mše svatá z kostela Narození Panny Marie, Orlová [L] **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (33. díl): S profesorem Ludvíkem Armbrusterem a filmem Mlčení **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (13. díl): Štrasburkem krok po kroku **12:55** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] **13:40** Hlubinami vesmíru **14:25** Muzikanti, hrajte **14:55** Zambie: Řemesla Dona Boska **15:10** Noční univerzita: Vladimír Just – Proměny faustovského mýtu **16:40** Živě s Noe: Týden v kostce **17:45** Sedmihlásky (34. díl): Když začne skřivánek **17:50** Cirkus Noeland (23. díl): Roberto, Kekulín a človiček **18:20** Dávní hrdinové: Útěk **18:55** Oficiální přivítání na letišti v Abu Dhabi: Papež ve Spojených arabských emirátech [L] **19:30** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (9. díl): Celoživotní zápas o pokoj v srdci **20:00** Ohlédnutí za SDM Panama 2019 [P] **22:25** V souvislostech **22:45** Tara Fuki v Parníku **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 28. 1. o 22:00 hod.: Svetoznámi slovenskí vedci / Rande s Belkou (dokument)

Publicistický dokument o živote, činnosti a tvorivom odkaze Izabely Textorisovej – prvej slovenskej botaničky, zberateľky, všestranne nadanej i vzdelanej ženy. V prostredí Veľkej Fatry, Blatnickej a Gaderskej doliny objavila a popísala niekoľko vzácných rastlín, medzi nimi aj plesnivec alpínsky. V roku 1893 objavila nový druh bodliaka, ktorý je po nej pomenovaný – *Carduus Textorisianus*.

Utorok 29. 1. o 21:45 hod.: Vaticano

Spravodajsko-publicistická relácia o dianí nielen vo Vatikáne. Mapuje aktuality zo života Cirkvi a prostredníctvom reportáží a rozhovorov prináša zaujímavý pohľad na udalosti zo sveta kresťanstva za hranicami všedných dní.

Streda 30. 1. o 16:25 hod.:

Bez hraníc – Chudoba v Nemecku (dokument)

V obci Mönchengladbach sa sestry Služobnice Ducha Svätého podieľajú na projekte zvanom Stretnutia v Kaplnke. Sestra Bettina vedie dokumentáciu a sprevádza ľudí v ich každodennom živote. Predstavuje nám neobyčajný projekt misijného pôsobenia v Nemecku.

Štvrtok 31. 1. o 21:10 hod.:

Poltón klub (THE ELEMENTS)

Energická štvorica hudobníkov zo stredného Slovenska, produkujúca hudbu, ktorú možno označiť ako „prívlastkový“ rock. Za „prívlastkový“ môžeme okrem neskorého zberu dosadiť slovíčka pop, hard či progress. To všetko je namiešané do energy drinku, ktorý nenudí, zaujme a má tendencie uvádzať publikum do pohybu vertikálnym smerom.

Piatok 1. 2. o 17:30 hod.:

Moja misia magazín (Nie si sám)

Starostlivosť o chorých a zomierajúcich je témou filmu Nie si sám. O sprevádzaní pri lôžku zomierajúceho nám v relácii porozpráva sestra Gertrúda z Hospicu milosrdných sestier v Trenčíne. Moderuje sr. Hermána Matláková.

Sobota 2. 2. o 17:30 hod.:

Svätá omša z Vatikánu

Na sviatok Obetovania Pána bude Svätý otec František sláviť svätú omšu za účasti zasvätených osôb.

Nedeľa 3. 2. o 10:30 hod.: Svätá omša zo Šaštína

Priamy prenos z Národnej baziliky Sedembolestnej Panny Márie.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

26. LEDNA – 2. ÚNORA 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 1.		PO 28. 1.		ÚT 29. 1.		ST 30. 1.		ČT 31. 1.		PÁ 1. 2.		SO 2. 2.	
Antifona	1028	1148	1734	1953	1060	1181	1075	1197	1722	1941	1106	1230	1296	1438
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1734	1953	1061	1181	1076	1197	1723	1941	1107	1231	1296	1438
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1297	1439
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	813	914
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1735	1954	1065	1186	1079	1201	1724	1942	1111	1235	1297	1439
Antifona k Zach. kantiku	690	779	1292	1433	1065	1186	1080	1202	1724	1943	1111	1235	1297	1439
Prosby	1033	1153	1724	1943	1065	1186	1080	1202	1724	1943	1111	1236	1297	1439
Závěrečná modlitba	690	779	1292	1433	1065	1187	1080	1202	1293	1434	1112	1236	1298	1440
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1298	1440
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1299	1441
Závěrečná modlitba	690	779	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1298	1440
Nešpory:														
	SO 26. 1.													
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1736	1955	1071	1192	1085	1208	1727	1946	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1737	1956	1074	1195	1089	1212	1730	1949	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	689	778	690	779	1292	1433	1074	1196	1090	1212	1731	1950	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1731	1950	1074	1196	1090	1212	1731	1950	1121	1246
Záv. modlitba	690	779	690	779	1292	1433	1075	1196	1090	1213	1293	1434	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 27. 1. – 3. neděle v mezidobí

1. čt.: Neh 8,2-4a.5-6.8-10
Ž 19(18),8.9.10.15

Odp.: Jan 6,63b (*Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.*)

2. čt.: 1 Kor 12,12-30

Ev.: Lk 1,1-4; 4,14-21

Pondělí 28. 1. – památka sv. Tomáše Akvinského

1. čt.: Žid 9,15.24-28

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6

Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)

Ev.: Mk 3,22-30

Úterý 29. 1. – ferie

1. čt.: Žid 10,1-10

Ž 40(39),2+4ab.7-8a.10.11

Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mk 3,31-35

Středa 30. 1. – ferie

1. čt.: Žid 10,11-18

Ž 110(109),1.2.3.4

Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedecheva!*)

Ev.: Mk 4,1-20

Čtvrtek 31. 1. – památka sv. Jana Boska

1. čt.: Žid 10,19-25

Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

Ev.: Mk 4,21-25

Pátek 1. 2. – ferie

1. čt.: Žid 10,32-39

Ž 37(36),3-4.5-6.23-24.39-40

Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

Ev.: Mk 4,26-34

Sobota 2. 2. – svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1-4

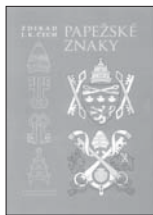
nebo Žid 2,14-18

Ž 24(23),7.8.9.10

Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)

Ev.: Lk 2,22-40

PAPEŽSTVÍ



PAPEŽSKÉ ZNAKY

Zdirad J. K. Čech

Unikátní soubor více než 1700 původních kreseb papežských znaků. Kniha mimo jiné obsahuje 100 plnobarevných kreseb doložených papežských znaků, až po ten současný Benedikta XVI. Autor sleduje vývoj předheraldické symboliky od počátků křesťanského umění. Názorně vykládá jednotlivé části papežských znaků. Takřka nevyčerpatelné bohatství symbolů a kompozic sleduje až do současnosti. Úvodní slovo ke knize napsal kardinál Cordero Lanza di Montezemolo, autor návrhu znaku Benedikta XVI. Následující pojednání o papežských titulech sepsal profesor František X. Halas, bývalý velvyslanec ČR při Svatém stolci.

*Karmelitánské nakladatelství
Váz., přebal, 245x340 mm, 518 stran, 1480 Kč*

BIBLE

IZAIÁŠ • REVIDOVANÝ PŘEKLAD S VÝKLADOVÝMI POZNÁMKAMI

Překlad Václava Bognera revidoval Josef Hřebík • Úvod a výkladové poznámky Jaroslav Brož a Josef Hřebík • Informace o Kumránu a textové varianty v poznámkách doplnil Pavel Jartym • Lektoroval Petr Chalupa • Úvodní slovo Dominik kardinál Duka OP

Překlad knihy Izaiáš s podrobným komentářem Josefa Hřebíka (s příspěvím Jaroslava Brože a Pavla Jartyma) navazuje na knižně vydaný překlad Václava Bognera (1986), používaný v římskokatolické liturgii. Toto vydání Bognerovu práci reviduje a spolu s bohatými komentáři chce být studijní pomůckou vycházející

z aktuálního stavu biblického bádání. Svým původem navazuje na projekt tzv. Českého katolického překladu, zahájeného vydáním podobně rozsáhle komentovaného Pentateuchu (2006), a měl by se postupně stát součástí revidovaného znění českého překladu Pisma svatého používaného v římskokatolických liturgických knihách. Vyšlo s církevním schválením.

Česká biblická společnost • Váz., A5, 424 stran, 298 Kč

SVĚTICI

SVATÝ NORBERT

P. Karel Dachovský • Ilustrace akademický malíř Otakar Procházka

Stručný životopis zakladatele řádu premonstrátů, českého patrona, sv. Norberta. V závěru knihy najdeme pojednání o klášterech premonstrátů v Čechách a na Moravě.

ŘÁD • Brož., A5, 58 stran, 50 Kč

SV. KAREL BOROMEJSKÝ

P. Karel Dachovský

Krátký životopis velkého reformátora katolické církve (1538–1584), s jehož jménem je úzce spjata uskutečňování principů Trientského koncilu.

ŘÁD • Třetí vydání • Brož., 130x202 mm, 72 stran, 65 Kč

SVATÝ ALOIS

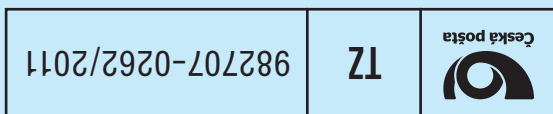
P. Karel Dachovský

Útlá knížečka přinášející životopis sv. Aloise Gonzagy. Aloisova osobnost může být v dnešní době příkladem k následování, a to nejen pro mládež, již je patronem. Inspirovat může bojem o povolání, obrazem asketismu a čistoty života, starostí o smrtelně nemocné.

ŘÁD • Brož., 130x197 mm, 46 stran, 50 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz



**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**